

[Poul Hansen (Kalundborg).]

underskud, bl. a. som følge af landets afdragsforpligtelser.

Må jeg her skyde ind, at det indtryk, som man fra visse sider har søgt at fremkalde om valutaforholdene, nemlig at der kun har været valutavanskeligheder i 1950 og nu, ikke er rigtigt. I mange år har vi gang på gang oplevet valutavanskeligheder; det gjorde vi i 20'erne og 30'erne, og fra efterkrigsårene kan jeg minde om den alvorlige valutapukkel i 1946—47 under venstregeringen Knud Kristensen. For mig står det således, at det, vi nu oplever, ligesom understreger den gamle svaghed i dansk økonomi og blandt andet siger til os, at landets erhvervsstruktur stadigvæk må udvikles i den retning, hvori udviklingen allerede nu går, således at vi ved den fornødne eksport kan klare dette problem.

Jeg forstår regeringens oplæg således, at med diskontoforhøjelsen i juni og med den kursnedgang, der har fundet sted på statsobligationer — hvoraf salget iøvrigt har været stigende i den allerseneste tid — samt med den planlagte afdæmpning af byggevirksomheden har nu pengepolitikken og investeringerne stort set taget deres part. Nu må der følges op på den finanspolitiske linie, afdæmpning af forbruget på den ene side og større opsparing på den anden, d. v. s. en fortsættelse af de hidtidige foranstaltninger, som har sigtet mod en forøgelse af overskuddet på statsregnskabet ved besparelser. Hertil følger sig de forholdsregler, hvis formål er at fremme eksporten, og som er tænkt at skulle virke på to måder, nemlig dels ved frigørelse af arbejdskraft, således at eksportindustrien fuldtud kan få sit arbejdskraftbehov dækket, og dels ved den forøgede direkte støtte til eksporten, som ligger i den højtærede handelsministers forslag om ændringer i lov om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser. Jeg anser det i almindelighed for vigtigt, at der gøres noget nu, og det er ikke mindst vigtigt af hensyn til eksporten. Den har i dette øjeblik gode afsætningsmuligheder; de bør udnyttes. Hvorledes det ligger blot om få måneder, ved vi ikke.

Når talen er om forbrugsbegrænsning og øget opsparing, ved jeg meget vel, at vi kan møde to indvendinger. Næsten alle

medborgere med jævne indkomster vil sige, i og for sig ikke uden grund: når vi ser på vor daglige levedof og sammenligner med, hvad andre kan tillade sig, synes vi virkelig ikke, det er rimeligt at kræve vort forbrug skåret ned, og så synes vi heller ikke, at man med rette kan kræve opsparing af os. Jeg mener, at mange med rette kan gøre denne betragtning gældende, ikke mindst familier med beskedne indkomster og flere børn. Derfor ser jeg også med tilfredshed, at den højtærede finansministers skattebuket er formet sådan, at vel tager den bredt sigte — det må den gøre — men den rammer ikke de egentlige livsformødenheder og tager derfor et rimeligt hensyn til familierne med de mange børn og de beskedne indtægter. Og een ting må man jo gøre sig klart, og det er, at selvom den enkelte borger ikke selv synes, at hans forbrug er for stort, så ligger ikke desto mindre det samlede forbrug nogle procent over, hvad vi som helhed kan tillade os.

I diskussionerne omkring valutasisituationen har mange hæftet sig ved lønforhøjelserne i foråret og udpeget dem som misærens egentlige årsag, og man vil formodentlig drage den konklusion, at så er det også denne merindtægt, man særlig skal have i kikkerten ved en forbrugsbegrænsning. Vi kan ikke godtage denne betragtning.

Det er for det første ikke rigtigt, at disse lønforhøjelser slet ikke modsvares af produktionsforøgelse. Jeg kan ikke læse de tal, der foreligger fra statistisk departement, på anden måde, end at der også i den tid, der er forløbet siden nytår, har været tale om stigende produktivitet. Dernæst har jo også andre befolkningsgrupper end lønarbejderne fået del i indkomststigningen, ja, jeg vil tro, at mange selvstændige næringsdrivende har fået deres rigelige del deraf. Ellers kan jeg f. eks. ikke forklare mig den voldsomme efterspørgsel efter personbiler og det væsentlige forbrug, som iøvrigt findes på områder, hvor arbejderbefolkningen ikke gør sig særlig stærkt gældende. Derfor er det også helt i sin orden, finder jeg, at de foreslåede skatter i deres sammensætning tager hensyn hertil. Hermed bortfalder også en anden betragtning, som jeg har hørt fremsat, nemlig den, at man nu ved skatter vil berøve arbejderne